

Országgyűlés pokolban,

vagy:

az Antikrisztusnak, Renánnak

az ördögök által lett

instelláltatása Lucifer király udvarában.

Írta György Vitéz.

6 képpel

Budapest, 1882.

Nyomatja és kiadja Rózsa Kálmán és neje (ezel. Bucsánszky A)

Ősz-utca 30. szám alatt.

Minden utánnyomás tiltatik.

B E V E Z E T É S

Romlik, pusztul a jámborság, terjed a hitetlenség,
mely miatt jön fejünkre annyi nyomor, baj, inség.
Lakodalmat tart a pokol, örül, vigad a sátán,
Hogy maholnap övé minden, s ő lesz úr a föld hátán,
Erőlködnek a pokolnak sokféle követjei,
Ezerféle mesterséggel a jókat megejteni.
Nehogy ti is, jámbor hívek, hágójukba essetek;
Olvassátok, mit e versek mondanak, s figyeljetek.

Az ördögök országgyűlése.

A minap egy csendes szép tavaszi esten,
Olvasásom közben mély álomba estem,
S midőn így aludnám úgy tetszett azonban,
Mintha lettem volna a tüzes pokolban.
A kínok e helyét rettegve szemléltem,
Szikratüzet raktak valamerre néztem,
S hogy én is bele ne jussak: szörnyen féltem,
De mindazonáltal Istenben reméltem.
Nagy sürgésforgás volt s üvöltés pokolban,
Mint valami fenevadakkal telt ólban;
Staféták ügettek a világba széjjel,
Kezükben pecsétes meghívó levéllel.
Lucifer, ördögök vén uralkodója,
Hű alattvalóit reportra szólítja,
Adnák minél előbb azt neki tudtára:
Mily haszonnal jártak leskődni prédára.

Sokan jöttek is már, világból hírt hoztak,
Míg mások meg otthon tűz mellett dolgoztak;
S lassankint egybegyűlt a pokoli népség,
örömben sokan egymást csak úgy tépték.
Lucifer azonban ülven trónusában,
Gombos buzogányát forgatja markában,

Int buzogányával és mélységes csend lesz,
 Ordító ördögök közt elhal minden nesz.
 Csend lesz, csak kínlódó lelkek sóhajtása
 Hallatszik távolról, azok jajgatása,
 S most megszólalnak a fölséges fejdelem,
 Beszédre vagyon mindünnen figyelem.
 „Szeretett híveim! nagyhívségű népem!
 Őket egybegyűlve nem láttam jó régen,
 Tudjátok, mióta égből lesújtatánk
 És e sötét ország lett örökös hazánk:
 Mennyit agyarkodtunk, küzdünk és harcoltunk,
 Soha meg nem szűnő gyötrelmem volt sorsunk
 Hogy mit Isten fia tőlünk elragadott,
 Visszaszerezhessük a kövér falatot.
 Szóljatok hát nyíltan: vájjon mikép állunk?
 Jobban megy- e sorsunk vagy felkopik állunk?
 Terjed-e a földön hatalmunk, országunk?
 Vagy jobb idők után már hiába várunk?
 Mikor vethetjük már trónjáról le Istent,
 Hogy mi uralkodjunk, s ő gyötrődjék itt lent?
 Mikor ronthatjuk le a földön országát,
 – Amaz erős várat – anyaszentegyházát?
 Mikor dönthetjük már össze a nagy eget!
 Itt az idő!! Eddig kínlódtunk eleget!”

Itt elakadt szava, súlyos buzogányával
 Szikrázó szemekkel az ég felé vagdal,
 S dühös habzó szájjal fogát csattogtatja,
 Ki mit mond ezekre, epedve hallgatja.

Most felemelkedik a trónusnak jobbán
 Egy potrohos ördög, kövér hasát fogván.
 Úgy látszott hogy ő a pokol hofmestere,
 Lucifer királynak első minisztere,

Földön szaglálódó ördögök rektora,
Mert neki volt mindkőzt a legnagyobb orra.
És így szólott: „Uram! fölséges fejdelem!
Ne félj, jó hírt hoztunk! Ügyünk dicsőn megyén!
A mióta Krisztus a nyakunkra hágott,
S kiválta körmeink közül a világot:
Oly jó rendén mint most nem volt még a szénánk,
Megérdemlené, hogy örömmünkben rínánk.
Nincs a földnek olyan titkos zegezugja,
Melyet barangolva be nem jártam volna,
De bár merre mentem, bárhol megfordultam,
Ügyünk haladásán mindenütt vidultam.
Örvendve szemléltem a sok akasztófát,
Mely számunkra terem sok gyönyörű rózsát,
Örvendezve hallám a sok véres átkot,
Miket apa anya gyermekéhez vágott;

S viszont meg a gyermek mint gyilkolja apját,
 S fertőzteti anya saját maga fattyát,
 Miként ragadja el gazdag végistápját
 Az özvegy- árvának utolsó falatját.
 Miként gyötri egymást s öldökli az ember;
 A bűn csak úgy árad mint a habzó tenger. –

Hivatalom, rangom úgy hozta azonban,
 Hogy én forgolódjam föbb-főbb udvarokban.
 Urak palotáit másokra nem bíztam,
 Ott magam jártam el, s jócskán meg is híztam î
 Mert ott már sok dolgunk, tennivalónk nincsen,
 Nem kell erőködnünk, kedvünkre megy minden.
 Ott már nincs keleté kíznónknak Istennek,
 Ha mit neki tesznek parádéból tesznek.
 Itt hát, uram, Fölség! s nemes Karok Rendek î
 Az úri nép között ügyeink jól mennek;
 Bizonyoságot tehet erről a sok tránzport,
 Mit Káron révészünk földről ide áthord.
 De most szóljatok már ti is jó vitézek!
 Hogy urunk szívét megörvendeztessétek.
 Ki merre járt és mit tapasztalt, szóljatok!
 Hadd gyönyörködhessék bennetek uratok”.

Erre elhallgatott, terjedelmes poczczát
 – Összeigazgatván annak szélét hosszát –.
 Leereszté s leült egy vaskos vas padra,
 Az erős pad csakúgy recsegett alatta.

Most egy hórihorgas ugrott föl helyéből,
 Hosszú, magas, mintha csak lett volna léczből!
 A többi ördögök úgy néztek fel rája,
 Mint egy égbenyúló nagy jegenyőfára.
 Vékony fölhasító hangon megszólamlott,
 Pózna karjaival szörnyen hadonázott:

„Fölséges urunknak – mond – megbízásából
Én az úri néptől jártam messze-távol,
Kinn a falusi nép között ólálkodtam,
Hogy ott gyarapodjunk, mind azon dolgoztam.
S hogy, amint látjátok, meg is sovánkodtam,
Mert e nép között még vajmi sok dolgunk van.
A nép közt Istennek nagy még a hitele ;
A templom vasárnap népséggel van tele,
A nép még Máriát nagy buzgón tiszteli,
Szent búcsújárásban nagy jó kedvét leli.
Azonban sikerült már annyira menni,
A fiatalságnak az eszét elvenni:
Hogyha templomba meg búcsúra bár eljár,
De az imádság-ban nem tesz immár nagy kárt.
Főkép mióta a pálinkás bolt s korcsmák
A nép közt állanak: számtalanok hordják

Lelküket áruba e szurtos tanyákra,
Mindnyájunknak nem kis vigasztalására.
E korcsmák valának legkedvesb tanyáim,
Itt szaporodának pokolbeli nyájim.
Igaz, hogy vékony volt kosztom, eledelem,
De ezt a hasznáért szívesen viselem.
Csakhogy szemlélhettem a szörnyű sok lelket,
Kiknek e helyeken elkárhozni kellett.
Láttam, hogy ügyesen tett sugallásomra
A gyermek tulajdon apját mint rabolja,
S a rablott jószágot e helyre mint hordja,
S kap itt értté italt, mely lelkét megrontja,
S a mélységes pokol fenekére vonja.
Láttam, mint iszszak el itt sokan vagyonuk,
Míg szegény családjuk végpusztulásra jut.
Aztán következik a kétségbeesés;
És lesz mindnyájukból jó pokol-töltelék.
Így kerítjük meg majd lassankint a népet:
Romlás, hitetlenség ha benne ver fészket;
Így lesz meg lassankint, mit mindnyájunk kivan,
Azért hát kiáltuk: Dicső urunk vivát!”
Iszonyú ordítás következett erre,
A pokol megrendült ez ördögi neszre;
A gyötrődő lelkek kínos jajgatása
Még félelmesebb lett e szörnyű lármára,
Kiki azt hívé, hogy most azért lármáznak,
Mert gyötörni őket új módot találtak.
Lassankint azonban lecsendesült a nesz,
Egy rikácsoló hang a többin erőt vesz.

Egy kis púpos ördög kezd handabandázni,
Kire a többiek kezdenek vigyázni.

„Nagyfölségű uram! – így kezd visítani –
Nem volt még oly világ, miként a mostani,
Még mi nem arattunk ennyi diadalmat,
Istene nem vettünk még ilyen hatalmat,
Mint a milyent bírunk a világban mostan;
Isten sajátjában jár megalázottan.

Én a városokban sűrögtem, leskődtem,
De arról csakhamar jól meg is győződtem:
Hogy itt van legbővebb aratás számunkra,
Csak úgy dül a préda, s nem kell hozzá munka»
Kezünkben teátrum, kávéházak, korcsmák,
Ezek mind az Isten respektusát rontják.
Teátrumban Isten papjait csúfolják,
S mindazt a mi még szent, dühös szájjal falják.

A korcsmában hangzik iszonyú káromlás,
 Mint felhőszakadás után a vízomlás.
 A kávéházakban csak azt kiabálják:
 El kell törülni a hitet, papot, pápát.
 Hát a bordélyházak titkos rejtekében
 Hány tapasztalatlan lélek esik lépen.
 Itten összeszednünk nyalábszámra lehet
 A lelkeket, miként utczán a szemetet.
 Igaz ugyan, hogy még ünnepen, vasárnap
 Templomokba itt is vajmi sokan járnak;
 De a mint távolról ki lehetett vennem,
 – Mert a tömjénfüst nem hagyott közel men-
 nem –

Csakúgy az ajtóból amint kukucsáltam,
 Nagy vigasságomra annyit mégis láttam,
 Hogy a népen, melylyel a templom van telve,
 Nem lehet Istennek valami nagy kedve.
 Híg velejű ifjak, úri cifra dámák
 Bemennek, s ott titkos kedveseik várják,
 A kik talán másutt egymást nem láthatják,
 Találkozásul a templomot választják.
 S loppal alattomban pislognak egymásra,
 S vajmi kevés gondjuk az egek urára!...”

A mint ez így beszél, nagy zaj keletkezik,
Úti portól földve egy ördög érkezik,
S a sokaságon át Luciferhez járul,
Nagysietve így kezd beszélni útjárul!

„Felséges fejdelem! és ti nemes társak!
Nehogy a hirtelen örömhírral ártsak,
Nehogy megrepedjen örömtől szívetek:
Mit tudok, nem merem elmondani nektek”.

„Mi az? mi az? Halljuk! – kezdnek kiabálni,
S az ujjött hírnököt köröskörül állni –
Honnan jösz? Mi kedves jó hírt hoztál nekünk?
Csak mondd el szaporán, mi némán figyelünk,
S hogy hírmondásodból egy szócskát se veszszünk,
Tetőtől le talpig egészen fül leszünk!”

Erre ő egy kissé kipihenvén magát,
A gyülekezethez így hallata szavát:

„Én Franciaország Paris városából
Tegnap indultam el, lévén az jó távol,
Mégis, mint látjátok, csaknem későn jöttem,
Pedig nem nyugodtam, gyors szárnyon repültem,
Ott virradott most csak nekünk föl az élet!
Milyent ördög soha még nem is reméllett.
Legfőbb ellenségünk – a Krisztusnak vége!
Egész világ előtt csúffá vagyon téve!
Vége hatalmának, vége országának,
Imádás helyett rá sárt, átkot, gúnyt hánynak!...
De hadd kezdjem elől ezt a történetet,
Hogy így szóról szóra mindent megértsetek»
Paris városában már rég ólálkodtam,
Mert egy jeles préda akadt meg hálóban,
Egy ifjú tudós ez, kinek neve: Renan,
Mi nemét illeti: hát férfi, nem leány.
Először ötet mint kispapot ismertem,
De hogy jó barátunk: mindjárt észrevettem
Láttam, hogy nagy dolgot forgat elméjében,
S nekünk még idővel nagy hasznunkra leszen!
Azonnal melléje álltam kísértőnek,
Bárhova ment, sehol nem hagytam el őtet,
Titkos sugallattal szüntelen készítettem,
Világi nagy hírrel addig kísértettem,
Míg biztatásomra papságból kilépett,
Pokol-országunknak terjesztőjévé lett.
ő ugyanis most ír Jézus ellen könyvet,
Olyant, a milyent még egy ördög sem költhet,
A melyben Jézusról olyakat hazudik,
Hogy az én elmém is azon álmélkodik. –
Emlékezhettek rá, hogy ezen átkozott
Istenfiú Jézus ránk mily romlást hozott:

Midőn a kereszten meghalt még az éjjel
 Lejött ide hozzánk szörnyű fényességgel,
 Emlékezhetek rá, miként megijedtünk,
 Mint égtek sebei, mik okozák vesztünk,
 Miként vezette ki innen a sok lelket,
 Kiknek egész addig itten várni kellett.
 Miként rettentünk meg, midőn a nagy szikla
 Lehült sírjáról, hol teste el volt csukva,
 És ő diadallal a sírból kilépett,
 És eltántorított tőlünk minden népet. –
 Emlékezhetek rá, mennyit erőlködtünk,
 A nép közt mindenütt csábítánk, hitettünk;
 Mennyire biztattuk az ör-katonákat,
 Mondják azt: ellopták, nem pedig feltámadt.
 Azóta is mennyit csaltuk a világot:
 Ne higye, mit saját szemével nem látott;
 Ámde küzdésünknek csak az leve bére,
 Hogy milljók hajolnak meg Jézus nevére!
 Míg támadt ügyünknek most egy hőse végre,
 Ki még nálunknál is mérgesebb az égre;
 S vakmerőségében egy maga annyit mert,
 A mi ámulásba ejt ördögöt, embert
 Megcsúfolja Jézust, tagadja csudáit,
 Mikben egész világ oly igen soká hitt,
 Tagadja, hogy egyéb lett volna mint ember,
 Az is csak az alja, egy zsidó siheder;
 Tagadja, csalónál hogy egyéb lett volna,
 Hogy feltámadt: azt úgy álmodta Magdolna.
 Pedig úgy e nemes társak – köztünk mondva –
 Renán úr ezt nekünk mind hiába mondja,
 Mi tudjuk: Jézus ki? s mily bajunk van vele?
 Ő az ég rettentő hatalmas Istene!

Ámde a népeket Renán hadd ámítsa,
 Hogy így a világot részünkre hódítsa,
 S hogy ez nem sokára meg is leend: hiszem
 Mert Renánnak könyve alig leve készen,
 Örvendve láttam, a nép mily mohón veszi,
 S a mi benn írva van csak úgy falja, eszi,
 S hogy az mind csalhatlan igaz, szentül hiszi;
 így magát prédánkká ezer s ezer teszi.
 Figyelmetekbe hát ajánlom e könyvet,
 Az Antikrisztus sem tudna ennél többet.
 Megérdemli tehát e könyvnek írója,
 Hogy országunk neki háláját lerója,
 Mert bár valamennyen annyit vitézkedtünk,
 Ámbár sok számtalan lelket megejtettünk,
 De még a pokolnak oly hasznót nem tettünk,
 Mint a milyent Renán könyve hoz most nekünk j
 Nem is tudnék ezért neki méltóbb helyet,
 Mint Lucifer urunk király-széke mellett.
 Urunk után ő is uralkodjék rajtunk,
 A mint érdemli, s mi neki fejet hajtunk,
 És Antikrisztusnak ötét instelláljuk,
 Mire őt mindnyájan méltónak találjuk”.

Ezen beszéd alatt folyvást látható volt,
 A mint egyik ördög a másikhöz hajolt;
 Itt és ott röhögve többen összezúgtak,
 Örömükben csaknem bőrukból kibújtak,
 S a mint elvégezte beszédét a követ,
 Nem tartóztathatván szörnyű örömüket:
 „Jól van! helyes, helyes! – ordítnak eképen –
 Az új Antikrisztus: Renán Ernő éljen!”

Az öreg Lucifer mindezeket hallván,
 ravasz ránczos mosoly rángatódzik ajkán,

Mint görgő macskának szikráznak szemei
 Azok fölött, mikről hírt hoztak hívei,
 És így kezd szólani: „Pokolnak vitézi!
 Seregietek szívem örömtelven nézi.
 Hogy ennyire vagyunk, szívem majd megszakad,
 Munkátok sikerén a nagy öröm miatt,
 Mit Renán hívünknek jutalmára kértek:
 Nem bánom, legyen meg ti buzgó kerestek,
 Örökre itt legyen jobbam felül helye;
 Most pedig mindnyájan munkára el vele!
 Könyvét a világon el kell terjeszteni,
 Minden nemzetek közt azt elszéleszteni;
 Vigyétek azt széjjel az ég négy szélire,
 Hogy minden léleknek legyen veszélyire.
 Így mérjük Istenre a legvégső csapást,
 S nemsokára égben tartunk majd áldomást!”

Mint késő ősszel a sötét kánya-sereg,
 Mit zúzmarás fákról elhessent a gyerek,
 Károgva úgy röpült a sok ördög széjjel,
 Eget, földet, poklot fölverve neszével.

V é g e.

E pokoli zajra én is felébredtem,
 Mi történt? hol vagyok? hamar nem képzeltem,
 Oly igen eleven volt álmám, azt hittem,
 Hogy pokolnak én is lakójává lettem.
 De mint megörültem, a midőn szobámban
 Találtam magamat, kényelmes szobámban;
 heggel volt, a nap már ablakomon fénylett,
 Mire e borzalmas álom ére véget.

Szob'ajtómon akkor koczogtattak éppen,
S én kiálték, „szabad”, hogy bárki belépjen,
S ím egy szakállas úrféle áll elembe,
Csinos zöld könyvecskét tartván a kezébe.
„Thekinthetes uram, monda, vhegyhen khünyvet,
Mí útha il, ennhil nhem úhlvashatt szhebbhet,
Cshak pothom khét forint az eghésznek ára,
Vhegye megh, bizonynal mondhom meg nem
bánja!”

Ezzel oda vetek neki két forintot,
Mít ő zsebre dugott és tovább kotródott.
De amint azután a könyvet vizsgáltam,
És Renánnak nevét rajt írva megláttam,
Borzadás fogott el, hogy épp' azon könyv ez,
Mely fölött a pokol örömében könyez,
És melyről ördögök oly végzést tevének,

Hogy azt terjeszteni ők maguk mennének;
Maglehet, hogy ez is, ki itt volt szobámban,
Nem volt más mint ördög úrias formában.
Az ördögi könyvet tehát rögtön fogtam
S a konyhán lobogó lángok közé dobtam.
Ott néztem míg égett, csak úgy sziporkázott,
Mintha agyarkodó dühös csikorgások
Hallatszottak volna, a tűz akép sítt-rítt,
Mintha vén ördögnek pörzsölné sörtélyét.
Ha egy hitetlen könyv kerül kezetekbe:
Ti is, jámbor hívek! dobjátok a tűzbe,
S hogy a gonosz meg ne ejthesse lelketek,
Szüntelen vigyázzván ébren figyeljétek.
A Krisztus szent hitét híven őrizzétek,
Mert ebben egyedül léssen üdvösségtek,
A hitet megtartván, az Istent féljétek,
Hogy az ég jutalma megadassák néktek.
Jézus Krisztus legyen legfőbb dicsőségtek,
Legyetek érette meghalni is készek.
Ellene a sálán minél jobban késztet.
Ti őt annál buzgóbb szívvel dicsérjétek,
Mert az ég és a föld előbb fog elmúlni.
A tengerek, folyók visszafelé folyni,
A hegyek helyükből előbb megindulni,
Mint Krisztus hatalma e földön mozdulni
S midőn nemzeteknek rég elmúlt emléke,
A földön nem lesz már küzdés, harc vagy béke,
Oda fog majd gyűlni a föld minden népe,
A. hol majd Jézusnak áll ítélőszéke,
ő mond ítéletet mindnyájunk fejére.
És itt van egyszersmind e versnek is vége.